

Un casal del poble

written by Josep Maria Loperena | 24 de juliol de 2020

Durant els primers anys de la dictadura, la catòlica Espanya estava regida per les 'boinas rojas' i la 'División Azul'. Franco havia originat una croada en nom de Déu, que va convertir tot el territori nacional en un desmesurat camp de batalla. El 'Generalíssim' era un home d'origen modest que va tenir una infància miserable. El seu pare malvivia d'un sou molt petit, i ell estava destinat a sofrir el mateix. Però es va fer militar, va arribar a general, es va rebel·lar contra el Govern de la República, va guanyar una guerra entre germans i es va convertir en l'amo absolut de tota Espanya. A Francisco Franco Bahamonde, jerarca per la gràcia de Déu, el preocupava més que els seus vassalls parlessin el català o l'eusquera, que la penúria, la gana i l'opressió en què malvivien.

Els béns d'en Franco s'engrandien, dia a dia, per 'donacions forçoses', que li feien els ciutadans. Era una institució establerta per una llei que es va inventar, que consistia a apropiarse hisendes públiques i propietats privades que li donava la pobra gent. D'aquesta manera aparentment vàlida i legítima, se li va adjudicar el Pazo de Meirás, un casal pairal de l'escriptora, Emília Pardo Bazán, que els seus hereus van donar-la als jesuïtes perquè hi fessin un noviciat. Però els frares no la van acceptar perquè no es van veure amb cor d'afrontar les despeses de manteniment i els impostos. Llavors, Julio Muñoz Águila, Governador civil de A Corunya, va tenir la brillant idea de cedir-la a Franco mitjançant una subscripció 'popular i voluntària' consistent a deduir a cada un dels funcionaris i treballadors gallecs un tres per cent del salari.

Quan «El Caudillo» va lliurar l'ànima a Déu, «la Senyora» disposava d'un patrimoni de 600.000.000 euros robats al poble. En l'actualitat, la família Franco controla una complexa xarxa

de societats mercantils, a més dels valors multimilionaris dipositats en bancs internacionals amb el beneplàcit de Suárez, González, Zapatero, Sánchez i inclòs Iglesias. Això tan sols succeeix a Espanya. Els dictadors com Mussolini o Ceausescu foren executats, Hitler es va suïcidar, Videla i Pinochet van morir a la presó i Trujillo va ser assassinat. Tots ells van ser enterrats en cementiris vulgars fora dels seus països. Però Franco va morir al llit santificat amb els sants olis i quan va morir tot va seguir igual. El 1975, el rei Joan Carles, el seu protegit, va concedir a la seva dona, «doña Carmen, la Collares», el títol nobiliari de duquessa de Franco.

Van passar molts anys. El 9 de setembre de 2007, un lector d'*El País* va posar en una carta dirigida al director: "A l'escola, a la meva àvia i a tots els seus companys, ells van obligar a lliurar una pesseta per fer-li un 'regal' a Franco. Tots ells són copropietaris del Pazo per la qual cosa haurien de reclamar la seva part. És una autèntica vergonya que la prole del dictador continuï gaudint dels redits i milions que va aconseguir a costa del poble". Els béns de l'herència en la seva integritat mai es van saber. La ciutadania mai va entendre l'actitud impassible i col·laboracionista dels diferents governs davant aquell nou espoli. L'excusa sempre era la mateixa: "s'ha de fer el necessari per a mantenir la pacífica transició de la dictadura a la democràcia", posant una vela a Déu i una altra al diable.